

106. Karl och Selma.

E *H7*
 I Lom-ma by, där bor en vac-ker flic-ka, Och mången
E
 yng-ling up-på hen-ne blic-kar, För hon är mo-gen, Av kär-lek
H7 *E*
 tro-gen, Hon har sitt hjär-ta åt en sjö-man skänkt!

- 2 Det kan hända, att ni henne känner, 4. Karl, han reser ut på havets bölja,
 För hon har många unga, raska vänner. Men Selma, hon får icke honom följa.
 Och mången flicka, Gråt ej, min flicka!
 Med glas och bricka. Snart skall jag skicka
 Har druckit skål för Selma och för Ett kärleksbrev ifrån mig hem till dig.
 Karl.
- 3 »Kära Selma ett jag dig nu beder:
 Förglöm nu aldrig dina trohetseder!
 För av sorg betagen,
 Av dig bedragen. Kanske du gråter?
 Jag kommer åter
 Får jag min grav uti det blåa hav. Från havets vida bölja hem till dig.

6. Selma, lik en blomma uti skogen
 Hon växer där så hulder och så trogen.
 I aftonstunden
 I gröna lunden.
 Där möter hon sin älskelige Karl.